

Sygn. akt II AKa 356/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Rafał Kaniok (spr.)

Sędziowie: SA – Marzanna A. Piekarska-Drażek

SO (del.) – Dorota Radlińska

Protokolant: – sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Eweliny Pawłowskiej

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2020 r.

sprawy P. P. (1) syna J. i M. z d. S. urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 28 czerwca 2019 r. sygn. akt V K 108/18

1) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

1) zasądza od oskarżonego P. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 356/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z 28 czerwca 2019 r.
sygn. akt V K 108/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1)	a) naruszenie prawa procesowego to jest art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. polegające na sprzeczności pomiędzy częścią dyspozytywną wyroku, w której przypisano oskarżonemu wprowadzenie w błąd pracowników (...) w W. co do jego zdolności kredytowej oraz rzetelności dokumentów dotyczących jego zatrudnienia i osiągnięcia dochodów a także co do tożsamości osób, na których rzecz pożyczka fatycznie została udzielona a treścią uzasadnienia, z której wynika, że pracownicy Banku wiedzieli, że zaświadczenia są fałszywe oraz że Bank zadawał sobie sprawę z wykorzystywania fikcyjnych zaświadczeń różnych firm w procesie zawierania umów pożyczek;	# zasadny
2)		# częściowo zasadny
3)		# niezasadne
4)		
5)		
1)		
2)	b) naruszenie prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 i 424 k.p.k. przez naruszenie zakazu kierunkowego nastawienia do sprawy wyrażające się w uznaniu działania oskarżonego w zamiarze, aby inne ustalone osoby dokonały czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wielkiej wartości w kwocie 3.500.000 PLN, bez ustalenia wysokości rzeczywistej szkody związanej z pożyczką oskarżonego,	

zwłaszcza w kontekście tego, że, jak Sąd stwierdza, pożyczka ta była spłacana do 2014 roku;

c) naruszenie prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 i 424 k.p.k. polegające na przyjęciu, że oskarżony był osobiście w siedzibie (...) w W., co zdaniem Sądu wynika z faktu złożenia podpisów na dokumentach przez oskarżonego oraz z opinii biegłego grafologa, podczas gdy nie potwierdza tej okoliczności żaden świadek ani dokument, co ma istotne znaczenie wobec przypisania oskarżonemu działania w postaci „przedłożenia dokumentu”, co stoi w sprzeczności z zeznaniami świadków w sprawie a także wiedzą na temat sposobu organizacji procederu związanego z udzielaniem kredytów w (...);

d) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 KPK w zw. z art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. przez naruszenie zakazu kierunkowego nastawienia do sprawy wyrażające się w przyjęciu, że oskarżony miał pełną świadomość procederu w jakim uczestniczy, co zdaniem Sądu wynika z faktu podpisania dokumentów umowy pożyczki i załączników, podczas, gdy wniosek taki nie wynika z całości materiału dowodowego, zwłaszcza z zeznań świadka P. P. (2), które Sąd uznał za wiarygodne, w których świadek ten zeznaje, że „osoba biorąca kredyt była zapewniana, że raty zostaną spłacone a osoba ta nigdy nie będzie pociągnięta do odpowiedzialności..., nie następował wypływ środków z banku..., osoba, która brała na siebie kredyt była przekonana, że działa dla dobra banku”,

e) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,

	<p>mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu, że rozmiar wyrządzonej szkody uzasadnia wymierzenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, podczas, gdy rzeczywisty rozmiar szkody jest znacznie niższy, co doprowadziło do nadania temu elementowi zbyt dużej wagi i naruszenia art. 115 § 2 k.k. w związku z art. 53 k.k., co doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu rażąco niewspółmiernej kary.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- zarzuty a), b), c), d) są w całej rozciągłości bezzasadne albowiem podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności i dowodów ujawnionych w toku rozprawy, które Sąd ocenił zgodnie z zasadami logiki doświadczenia życiowego, uwzględniając zarazem okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, jak i okoliczności dla niego niekorzystane, zaś swoje stanowisko Sąd ten uzasadnił w sposób poprawny i przekonujący w pisemnych motywach wyroku a zatem o obrazie przepisów art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k. nie może być mowy;</p> <p>- zarzut a) w powiązaniu z zarzutem d)</p> <p>a) Skarżący mija się z rzeczywistością wskazując, iż to oskarżonemu przypisano w wyroku wprowadzenie w błąd pracowników (...) w W., co do zdolności kredytowej P. P. (3) oraz rzetelność dokumentów, dotyczących jego zatrudnienia i dochodów, a także co</p>		

do tożsamości osób na rzecz których pożyczka została udzielona.

Z treści zarzutu wynika bowiem jednoznacznie, że powyższe zachowanie zostało przypisane nie oskarżonemu ale innym osobom. Oskarżony działał w zamiarze aby inne osoby (sprawcy) dokonały czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd pracowników (...) w wyżej opisany sposób. Sąd I instancji zatem trafnie przyjął, iż oskarżony odpowiada za pomocnictwo albowiem ułatwiał ww. innym osobom popełnienie czynu zabronionego kwalifikowanego z art. 286 § 1 k.k. w ten sposób, iż przedłożył w (...) nierzetelne dokumenty w postaci zaświadczenia i oświadczenia zawierających nieprawdziwe informacje, co do jego zatrudnienia i zarobków, na podstawie których to dokumentów zawarto umowę pożyczki.

Wbrew twierdzeniom skarżącego nie może być zatem mowy w tym zakresie o sprzeczności pomiędzy treścią zarzutu i uzasadnieniem wyroku. Jest przy tym niespornym, iż niektórzy pracownicy (...) wiedzieli, że w procesie zawierania umów pożyczek wykorzystywano fikcyjne dokumenty. W istocie jednak niezbędnym było, dla uzyskania tych pożyczek, wprowadzenie w błąd bliżej niekreślonej grupy osób, skoro nie tylko sporządzono w tym celu fikcyjne zaświadczenia i oświadczenia, ale i były one opatrywane rzeczywistymi podpisami osób, których dane personalne figurowały w tych dokumentach i na umowie pożyczki. Inaczej mówiąc, gdyby (jak sugeruje

skarżący), nie istniała w ogóle potrzeba wprowadzania w błąd (przynajmniej niektórych) osób zajmujących się obsługą procesu udzielania kredytu, to w takim przypadku nadawanie fikcyjnym dokumentom, cech pełnej legalności – chociażby w postaci autentycznych podpisów oskarżonego – byłoby zbyteczne i wręcz kontrproduktywne z punktu widzenia sprawców, gdyż zwiększałoby [poprzez konieczność głębszego zaangażowania tzw. słupa, w przestępczy proceder] ryzyko ujawnienia tegoż procederu.

Jak słusznie ustalił Sąd I instancji, oskarżony miał świadomość tego, iż przedkładane przez niego dokumenty dotyczące wysokości dochodów i zatrudnienia są nierzetelne. Trafne jest tym samym ustalenie, że oskarżony (jak to jednoznacznie wynika z podpisów składanych na każdej stronie dokumentacji i z faktu otrzymania odpisów tejże dokumentacji) wiedział w jakim celu składa w (...) dokumenty zawierające fałszywe informacje. Oskarżony wiedział zatem, że pracownicy (...) są wprowadzani w błąd, co do jego miejsca pracy i osiąganych dochodów i że w konsekwencji przedstawiane przez niego w dokumentach nieprawdziwe informacje, przyczyniły się do udzielenia mu pożyczki w kwocie 3.500.000 zł, która została faktycznie przekazana na rzecz innych osób (sprawców czynu z art. 286 § 1 k.k.).

Wbrew intencjom skarżącego, fakt współdziałania szeregu osób funkcjonujących w ramach (...), w przestępczym wyłudzeniu fikcyjnych kredytów, nie jest okolicznością pozwalającą na uznanie, iż oskarżonemu nie

może być przypisana forma zjawiskowa przestępstwa w postaci pomocnictwa do przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k. Stanowiska tego nie podważają nawet, przytoczone przez apelującego, zeznania świadka P. P.. To, że zgodnie z tymi zeznaniami, oskarżony najprawdopodobniej był wprowadzony przez kogoś innego, aby za wynagrodzeniem wziąć na siebie kredyt, który następnie miał być spłacany przez inne osoby (które z kolei wiedziały, iż składane przez niego zaświadczenia są fałszywe), nie podważa w żadnym zakresie ustalenia, iż jednostka organizacyjna jaką był (...) została doprowadzona do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie odpowiadającej wysokości zaciągniętego kredytu. Gdyby nie nierzetelne dokumenty składane przez oskarżonego, zawyżające w sposób radykalny jego rzeczywiste dochody, kredyt w tej wysokości po prostu nie mógłby zostać oskarżonemu przyznany.

Powyższych ustaleń nie wzruszają też zeznania P. wskazujące, iż gdyby osoby biorące pożyczki (tzw. słupy) zdawały sobie sprawę z obiektywnego ryzyka, to prawdopodobnie nie brałyby udziału w tym procederze. Czym innym jest bowiem kwestia prawidłowych ustaleń Sądu I instancji, odnośnie świadomości oskarżonego, co do tego, iż przez swoje działanie ułatwiał dokonanie przestępstwa oszustwa na szkodę (...) w W., a co innego kwestia subiektywnej oceny ryzyka związanego z takim postępowaniem. Na marginesie należy podkreślić, że eksponowana w pkt d) apelacji problematyka rzekomej nieświadomości oskarżonego w tym zakresie sprowadza się w istocie do luźnych dywagacji skarżącego

opartych o wybiórczo przytaczane elementy zeznań świadka P.. Oskarżony bowiem nie składał żadnych wyjaśnień w tym zakresie. Jak trafnie ocenił Sąd I instancji, oskarżony zaprzeczając temu, że ubiegał się o kredyt w (...), po prostu mówi nieprawdę, a zatem ukrywa swoją rzeczywistą rolę w przypisanym mu (i innym osobom) procederze.

Wobec braku jakichkolwiek wyjaśnień oskarżonego w powyższym zakresie, nie sposób zaaprobować (hipotetycznych jedynie) wywodów skarżącego zawartych w zarzucie d), jakoby oskarżony nie miał świadomości przebiegu procederu w jakim uczestniczy, gdyż zgodnie z zeznaniami P., osoby biorące kredyt były zapewniane, iż zostanie on za nie spłacony. Przede wszystkim oskarżony nie przytacza w swoich wyjaśnieniach tego rodzaju okoliczności. Nadto, jak już powiedziano, dla przypisania mu pomocnictwa do oszustwa istotne jest ustalenie jego świadomości, co do zaistnienia znamienia niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez (...) w dacie czynu (tj. w dacie udzielenia kredytu na podstawioną osobę), a nie świadomość tego jak będzie się kształtowała w przyszłości wysokość wynikłej z tego szkody.

Oдноśnie kluczowej kwestii skarżącego, współdziałania (niektórych) osób ze strony (...) w W. w procederze udzielania kredytów na rzecz podstawionej osoby [pkt a) apelacji] jako ewentualnej przeszkody dla przyjęcia kwalifikacji z art. 286 § 1 k.k. za w pełni trafne uznać należy stanowisko Sądu Najwyższego (wyrażone w postanowieniu z 6

maja 2014 r. IV KK 12/14), zgodnie z którym możliwe jest, w przypadku osoby prawnej lub innej jednostki organizacyjnej, przyjęcie znamion oszustwa na podstawie formuły wprowadzania w błąd za pomocą osób funkcjonujących w strukturze takiej jednostki. Przy tym wprowadzanie w błąd może być skutkiem działania, zarówno sprawcy zewnętrznego, jak i sprawcy funkcjonującego w ramach struktury ww. jednostki.

Z tych względów [podnoszony przez skarżącego w pkt a)] zarzut dotyczący wiedzy pracowników (...) o ww. procedurze udzielania kredytów, nie może być uznany za skuteczny, podobnie jak [podnoszony w pkt d)] zarzut, że oskarżony nie miał świadomości, iż pomaga sprawcom działania polegającego na doprowadzeniu (...) w W., poprzez wprowadzanie w błąd, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

b) co do tego, iż oskarżony działał w zamiarze by inne osoby dokonały czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wielkiej wartości w kwocie 3.500.000 zł aktualne pozostają rozważania zawarte powyżej w pkt a).

Wystarczy wskazać, że oskarżony, nie tylko podpisał wnioski i umowę pożyczki na taką kwotę, ale i pokwitował sumy pieniędzy składających się na ww. kwotę własnoręcznym podpisem (dokumenty „wypłata gotówki z kasy” - opinia biegłego k. 842 - 843). Myli się skarżący wskazując, że nie można przyjąć, iż oskarżony działał w zamiarze by inne osoby doprowadziły (...)

do niekorzystnego rozporządzenia kwotą stanowiącą mienie wielkiej wartości, bez ustalenia rzeczywistej wysokości szkody związanej z pożyczką oskarżonego.

Dla dokonania oceny prawno-karnej, iż dany czyn wyczerpał znamiona pomocnictwa do oszustwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.p.k. nie jest bowiem niezbędnym ustalenie wysokości szkody. Znamieniem przestępstwa jest bowiem w tym przypadku „niekorzystne rozporządzenie mieniem wielkiej wartości” a nie „szkoda”. Przy tym wysokość szkody, liczonej jako kwota pozostałego do spłaty kredytu, była na dzień wniesienia aktu oskarżenia w sposób jednoznaczny określona w dokumentacji stanowiącej materiał dowodowy w sprawie (zob. akt oskarżenia k. 744). Była to w tym czasie kwota w wysokości 128.505 zł (k. 448).

Nie ma jakichkolwiek przesłanek pozwalających na uznanie, iż w dacie wyroku wysokość niespłaconego kredytu obciążająca oskarżonego, uległa jakiegokolwiek redukcji. Przy tym fakt, że pożyczka była spłacana do 2014 r. w żadnym zakresie nie podważa ustalenia, iż niekorzystne rozporządzenie mieniem w dacie popełnienia przestępstwa tj. w październiku 2011 r. dotyczyło całej kwoty pożyczki w wysokości 3.500.000 zł, co stanowiło mienie wielkiej wartości w rozumieniu art. 294 § 1 k.k.

c) ustalony przez Sąd I instancji fakt przedłożenia przez oskarżonego nierzetelnych dokumentów w celu uzyskania w (...) w W. pożyczki dla innych osób (co wyczerpuje znamiona przestępstwa

stypizowanego w art. 297 § 1 k.k.) wynika wprost ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sam oskarżony nie wyklucza, że był w (...) w W.. W zabezpieczonej dokumentacji kredytowej znajduje się szereg dokumentów i oświadczeń opatrzonych jego podpisami, świadczących o jego pobycie w tej placówce w dniach:

6 października 2011 r. (deklaracja członkowska, wniosek o pożyczkę wraz z kwestionariuszem osobowym i zaświadczeniem z nieprawdziwymi danymi co do zatrudnienia i zarobków) i 11 października 2011 r. - umowa pożyczki na cele mieszkaniowe - a także w dniach 12 października – 14 października 2011 r. (okres nie objęty zarzutem), tj. wniosek o otwarcie rachunku bankowego oraz dokumenty wypłaty kwoty kredytu podpisane przez oskarżonego (k. 842 – 843).

O przedkładaniu przez oskarżonego nierzetelnych dokumentów w siedzibie (...) dodatkowo świadczą zeznania P., iż „nie spotkał się z taką historią by ktoś został tak zmanipulowany, że nie będąc w (...) podpisywałby dokumenty” i że „bez osoby raczej nie da się udzielić kredytu” (k. 802). Podobnie zeznał świadek B., iż „nie było takiej możliwości wykorzystania danych bez wiedzy osoby ...” i „Nie słyszałem o czymś takim by doszło do wypłaty środków bez udziału kredytobiorcy” (k. 859). Wbrew zatem zarzutom z pkt c), zeznania świadków wskazują na osobisty udział podstawionych osób w procedurze związanym z udzielaniem kredytu, a fakt przedłożenia przez oskarżonego nierzetelnych dokumentów w rozumieniu art. 297 § 1 k.k. znajduje pełne odzwierciedlenie w całości zebranego i

prawidłowo ocenionego materiału dowodowego.

d) zarzut d) omawiano łącznie z zarzutem a),

e) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dotyczącego rozmiaru wyrządzonej szkody powiązany z zarzutem rażącej niewspółmierności kary są oczywiście bezzasadne.

Wbrew skarżącemu, Sąd jako okoliczność przemawiającą przeciwko możliwości wymierzeniu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, uznał (obok uprzedniej karalności oskarżonego) bardzo dużą wysokość zaciągniętego kredytu (tożsamą z kwotą rozporządzenia mieniem w wielkiej wartości w rozumieniu art. 286 § 1 k w zw. z art. 294 § 1 k.k.). Nie decydował tu zatem rozmiar wyrządzonej szkody. Należy zaznaczyć, że wykonanie wyliczonej oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności nie może być, w świetle obowiązujących przepisów, warunkowo zawieszona. Określając wobec oskarżonego karę w wysokości 2 lat pozbawienia wolności Sąd zgodnie z art. 53 § 1 i 2 k.k. we właściwych proporcjach uwzględnił wszelkie okoliczności istotne dla jej wymiaru oraz prawidłowo zastosował określone w tym przepisie dyrektywy wymiaru kary, a zatem o rażącej surowości wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności nie może być mowy.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, Sąd uwzględnił też rozmiar szkody, co jest zgodne [wbrew zarzutowi z pkt e)], z przepisem art. 115 § 2 k.k. Fakt, że szkoda ta jest obecnie niższa od kwoty niekorzystnego rozporządzenia mieniem, nie

<p>oznacza, iż może być ona pominięta przy ocenie społecznej szkodliwości czynu (przeszło 2 mln złotych – kwota niespłaconego kredytu bez odsetek na dzień wniesienia aktu oskarżenia).</p> <p>Z tych względów zarzut błędnych ustaleń faktycznych, w obrębie okoliczności istotnych dla wymiaru kary, skutkujący rażąco niewspółmiernością tejże kary, uznać należy za bezzasadny.</p>	
Wniosek	
<p>- zmiana wyroku i uniewinnienie oskarżonego, lub</p> <p>- uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutów sformułowanych w pkt a) – e) apelacji oraz brak podstaw pozwalających na wzruszenie zaskarżonego wyroku wskazują, iż złożone wnioski o zmianie lub uchyleniu zaskarżonego wyroku nie zasługują na uwzględnienie.	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
- bezzasadność zarzutów - brak podstaw do zmiany lub uchylecia wyroku	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt 2	Zasądzono od oskarżonego koszty procesu na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z 23 czerwca 1973 r. (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1 stycznia 1983 r. z póź. zm.) uwzględniając w tym zakresie okoliczności przytoczone w wyroku Sądu I instancji.

7. PODPIS
Rafał Kaniok Marzanna A. Piekarska-Drażek Dorota Radlińska